

„Spre tămăduirea sufletului și a trupului”

Euharistia este „*Taina Tainelor*”, „*piscul cel mai înalt al vieții duhovnicești*”, împlinirea promisiunii lui Hristos de a rămâne în noi și noi întru El (Ioan 6, 56). Minte este coplesită în fața măreției acestei Taine prin care Hristos se face una cu noi, Trupul și Sângele Său una cu trupul și sângele nostru. Venind să ne împărtășim mărturisim cu credință că în Sfântul Potir se află însuși Preacurat Trupul și însuși Preasfânt Sângele lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui Viu pe care îndrăznim a le primi pentru cuvântul Domnului: „*Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca Trupul Fiului Omului și nu veți bea Sângele Lui, nu veți avea viață în voi.*” (Ioan 6, 53).

Sfântul Pavel ne avertizează însă: „*Să se cerceteze omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului. De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi și mulți au murit.*” (I Cor. 11, 28-30). Ca urmare rugăciunile rânduite de Biserică a fi rostite înainte de cuminecare ne atrag atenția asupra nevredniciei noastre și, exprimând teama că Sfintele Taine ne-ar putea fi spre osândă din cauza învârtosării noastre, ne cheamă la pocăință.

Din păcate observăm în ultimul timp o alunecare a accentului dinspre această teamă cucernică ce vine din conștiința nevredniciei dar care nu ne împiedică ci, din contră, ne pregătește pentru unirea cu Hristos, spre o foarte lumească frică de boală trupească ce ar putea fi contactată prin împărtășirea credincioșilor cu o singură linguriță.

Dacă această frică de îmbolnăvire poate fi înțeleasă (dar nu acceptată!) în cazul unor oameni care, deși se declară ortodocși, cunosc prea puțin credința ortodoxă și nu participă la viața liturgică a Bisericii, lucrurile devin de-a dreptul alarmante atunci când chiar unii dintre slujitorii altarului, preocupați de „*potențialul biologic al neamului*” (vezi Pr. Dr. V. Munteanu, Pentru sănătatea psihosomatică a noastră, în *Învierea*, anul XI, nr. 19), ajung să susțină acest lucru. Ne întrebăm care este credința celui care acceptă faptul că Trupul și Sângele Fiului lui Dumnezeu celui Viu poartă cu sine SIDA, bacili de tuberculoză sau alte boli. Sau că Dumnezeu îngăduie ca cel ce vine la Sine cu pocăință să se îmbolnăvească din cauza linguriței. Aș îndemna pe adepții acestei teorii să ne prezinte cel puțin un caz de credincios sau preot care s-a îmbolnăvit din cauza linguriței cu care s-a împărtășit.

Împărtășirea laicilor cu lingurița a fost introdusă abia în secolele VIII - IX pentru a se evita profanarea Sfintelor Taine dar, încă de la început, lingurița capătă semnificația simbolică a cleștelui cu care serafimul a luat carbunele aprins pentru a curăța buzele profetului Isaia (Isaia 6, 6-7). Trupul și Sângele Domnului este cu adevărat foc care curăță sufletul și trupul de toată întinăciunea. Ca urmare, de-a lungul secolelor împărtășania cu aceeași linguriță a fost acceptată fără nici un fel de probleme. În aceste condiții este de-a dreptul ridicol să ne punem problema „*eventualului efect antiseptic*” al Sfintelor Taine. Dacă totuși o facem, răspunsul Bisericii îl aflăm chiar în rugăciunea pe care o rostim ca o concluzie a pregătirii pentru cuminecare: „*Nu spre judecată sau spre osândă să-mi fie mie împărtășirea cu Sfintele Taine Doamne ci spre tămăduirea sufletului și a trupului*”.

Practica schimbării sau a spălării linguriței după împărtășirea fiecărui credincios ar putea fi justificată de unii, din rațiuni păstorale, pentru menajarea sensibilității unor credincioși. Problema este însă greșit pusă deoarece nu este vorba despre un aspect marginal al vieții Bisericii unde putem face compromisuri ci de însăși centrul acestei vieți. O condiție principală pe care Biserica o pune celui ce vrea să se împărtășească este, alături de pocăință, credința că în potir se află Trupul și Sângele Dumnezeului celui Viu. Teama de îmbolnăvire din cauza

linguriței dovedește lipsa acestei credințe. Un astfel de om riscă cu adevărat să se îmbolnavească dar nu din cauza linguriței ci, după cuvântul Sfântului Pavel, din cauza nevredniciei.

Acceptarea schimbării sau spălării linguriței în timpul împărtășaniei este un compromis prin care noi, slujitorii altarului, ne arătăm îndoiala că în potir se află Hristos, lovind astfel în însăși esența credinței noastre. Dacă suntem cu adevărat preocupați de „*sănătatea psihosomatică a neamului*” să ne străduim să mărturisim și să cultivăm credința cea adevărată îndemnându-i pe credincioși să ducă o astfel de viață încât, cu pregătirea corespunzătoare, să răspundă cât mai des cu „*frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste*” și fără reticențe de ordin (pseudo-) igienic, chemării preotului de a se împărtăși cu Trupul și Sângele Domnului „*spre tămăduirea sufletului și a trupului*”.